

въ страха, не сж имали намѣрение да подчинятъ Цезаревитѣ намѣрениа на собственитѣ си и сж напълно готови да изпълнятъ всичко, каквото и да заповѣда той.

Като по този начинъ бляскаво въстържествувалъ, съ силата на краснорѣчието си и дарбата да убѣждава и увлича умоветѣ, надъ опасното заблуждение и упадѣка на духа въ войскитѣ си, Цезарь побързалъ да се въсползва отъ ревността имъ къмъ боя и въ опрѣдѣленото отъ него време (въ 4-та стража прѣзъ нощта) тръгналъ отъ Везонций по пжтя, намѣрение и указание отъ видния едонецъ, Дивициака, въ когото изъ между всички галли Цезарь ималъ най голѣмо довѣрие. Този пжтъ, макаръ и да увеличилъ похода почти съ 40 римски мили (60 версти), но за туй пжкъ исклучвалъ горитѣ и тѣснинитѣ, и минавалъ по открити равнини¹⁾.

На 7-ия день отъ непрѣстания си походъ, Цезарь се научилъ, че Ариовистъ се намиралъ на не по вече отъ 24 римски мили (36 версти) отъ него. Отъ своя страна Ариовистъ, като се извѣстилъ за приближението на Цезаря, самъ прѣдложилъ свиждане, което по на прѣдъ отказвалъ. Цезарь, заключивайки отъ това, че Ариовистъ се опомнилъ и станалъ по благоразуменъ, съгласилъ се на свиждане, което било опрѣдѣлено да стане на 5-ия слѣдъ това день. Ариовистъ — страхувайки се ужъ отъ засада — молилъ Цезаря да не води съ себѣ си пѣхота, но и двамата да се явятъ придружени само отъ конници. Цезарь се съгласилъ и на това; но като нѣмалъ пълно довѣрие въ галската си конница, спѣшилъ я и на конетѣ и качилъ войници отъ лю-

бимия си 10-ий легионъ. Въ опрѣдѣления день Цезарь и Ариовистъ, всѣкий придруженъ отъ 10 приближени и довѣрени тѣмъ конници, се срѣцнали на една малка височинка посрѣдъ голѣмата равнина между лагеритѣ на двѣтѣ войски. А конницата и отъ двѣтѣ страни се спрѣла на 200 крачки отъ височината. Цезарь повторилъ на Ариовиста по на прѣдъшитѣ си искания и получилъ въ сжция родъ гордѣ, надмѣненъ и даже дързкъ отговоръ, съ прибавление, че галлитѣ сами го извикали, Ариовиста, — че покорената отъ него часть на Галлия принадлежи нему по право на завоювание, — че римлянитѣ не можтъ да иматъ никаква намѣса въ тѣзи работа, че *самъ Цезарь*, спорѣдъ него, *има намѣрение да завоюва Галлия*, и ако не се отгѣгли отъ нея, то Ариовистъ ще дѣйствува противъ него, като противъ врагъ, и знае даже, че *убиванieto му въ боя ще принесе голѣма услуга на политическитѣ му врагове въ Римъ, които не единъждъ въздомъжавали за това Ариовиста*; а ако Цезарь се отгѣгли отъ Галлия, то Ариовистъ, въ благодарностъ за това, не ще го безпокои и даже ще му окаже, ако стане нужда съдѣйствиe. Безъ гнѣвъ и раздражение, спокойно и хладнокрѣвно възразявалъ Цезарь, като опровергавалъ доводитѣ на Ариовиста и мнимитѣ му права върху Галлия (келтійска), като му противопоставялъ дѣйствителнитѣ (по думитѣ на Цезаря, но сжщо толкова мними въ сжщностъ) права върху нея на римлянитѣ. Между туй конницата, която придружавала Ариовиста, приближила малко-по-малко до височината и взела да хвърля върху Цезаря и тѣзи лица, които били съ него — стрѣли и камъни. Прѣдъ видъ на таково подло коварство, Цезарь веднага прѣкъснналъ прѣговоритѣ и се отгѣгилъ,

¹⁾ По мнѣнието на Наполеонъ I, по посока отъ Безансонъ къмъ Белфорть, въ Елзасъ, въ департамента на горний Рейлъ.